

עין משפט
נר מצוה

צח א מ"י פ"ה מהל'
 בית החדרה הל' א'
 צח ב ג מ"י פ"ב מהל'
 חגיה הל' ג'
 ד [מ"י] פ"ו מהל' פסול'
 המוקדשין הליה והל' יב':
 ק ה מ"י פ"ב מהל'ס'
 פסול' המוקדשין הל'
 יא':

קכ ו' מ"ח פ"ח שם הלכה
 יח:
קכ ז' (מ"ח) פ"ג שם הל'
 יח ופ"ו מהל' אקסור'
 מנחת הל' ד' ה':

בבדי חסרונן, אבל יתר
ממדי חסרונן אפילו רבנן
מדורו משגיגין אותן, וכל
ישראל הכא בפסח שאם
ישאו 'פסדו לגמרי', וכבר
פרשנוהו בנמ' במקומו
באר היטב. **תנא'** ועד
אמר ר' יהודה שי' תלות
בשי' תורה פסולות כו',
תנאי תנא על גב האצטבא,
אמר ליה רב יהודה וכו'
להצניעין הוא צריך
משמיצין בתוך הבית, תני
על גב האצטבא שיזהי הכל

בבדי חסרונן. פ"ה כדך חסרונם
מ"ט דרשב"ג דאמר מוכרן
בחדש אחד יותר ממה שחקרון עולה
שעדיין לא נחמרו יותר מכדי חסרון ה
דימ' (ג.) לחטין ולאורח משעה חלפי
קבין לכור אבל אם נחמרו יותר ד"ה
מוכרן בב"ד:

אמר רחבא אמר רבי יהודה לפי שהיה רבו מונח קרי ל' ר':
אין בביתא תורה אחת. פ"ה ואותו לחם פודים וזאל לחולין יצחק בדמים תורה אחת ואם לחם לתורה אחת ואין נראה כיון דלחם גופיה לא חוי לתורה אחת דמיס גמי לא חוי לתורה אחת דמאי שגא ופסקא התורה (מנחות פ.) אמר בדבדא ה'פרש מעות ללחמי תודה ויטומרו לחן מביא בןן תורה אחת ואמ"ג ה'דמים אקורים פריך שפיר ויפרכיהו דשחא ממלא תורה שאבדא א"י ויפרכיהו בשוה פרוטה ולמכתלה יכול לחלל שוה מנה על פרוטה כשאין הפסד להקדש

בשטרין (ל' טז.)

אלה פארעם שנשטעט עליהן הובת.
אומר רי"א להשתא הדר
ציה ממה שאמר כשירד היו דברי"ג
אירי שנשטע הוצא דהאמר לעיל און
מריאן מורה ב"ד והשתא מריאן
עפי שנשפך הדם וגם נפסלו בלינה
ולכן ממעיד בנשפך הדם השטעס
הראשון שאמר רבי צביה ממחך שון
מריאן פסולות בלינה נראה לו
דוחק דלף יתכן דמפני ריניו שלהן
גלא ימצא אוכלים הלא מותרין לורס
ויצורשמי רבי מינעא גופיה מש
האר שניא דגרס הכס רבי מינעא
פסולות ורין מפני שזיו
מממרים להביא תודותיהן מפני
המחן שחידות ואי אפשר שלא יספך
דמה של אחת מהן וכן נפסולות
דוקאמר מפני שמהמהין משמע
דברי"ג מירי דכולס היו מציאין
שחמן ש"א אשמן וגורק דמן
ש"א אשמן. נראה מרק
דמה שלן לאו דוקא דהוא דרין
אם נורה לשון:

הלחם קדוש. בהתכלת (מנחת) ד' (ז): איכא מאן דאמר לקדוש לתפוס פדיונו ולא בעי למימר שצא לחולין אלא תופס פדיונו ואינו יוצא לחולין דאל"כ אכתי מיקשי וליפרקינהו:

כל העומר ציור בבורק דש
וא"ס זרק דמן שלא לשמן ימא
דרי אלעזר ב"ר שמעון דאזוי קדוש
מנשק הדס ואיגליא מלחא דלא
דכפרק המנחות והנסכים ומנחות קב.
טומאת אוכלים לר"ש משום דכל העו
לחלק בין סיגול שלא לשמו וי"ל דלג
אע"ג דסיגול חסידא אכל לגבי דברים
לחם ולא חסיד מרוב נשנו דברים

בשירות הדין. וא"ת מאחר דכשי
עד שעת איסור וי"ל דה
(ד' יא:) תרומה כל חמש ולחמי תודה
בסוף חמש וכן משמע

קדושים אלא צוביחתה צמנחות צפ
על פי שהכבשים עלמן מותרין דקיימ
שמי דביה (ד' כ:) כנשי עלת ש
דכבשים אין שמן עליהן דהא לא ט
העומד ליורוק. שאינו מחוסר אלא ו

מסורת הש"ס

(א) לקחן נב: טוסס מה:
 כרמוס לג: (ג) אשתי לטוסס
 מחטיו לטוסס: (ג) בילס מה:
 (ד) בילס מה: לקחן מה:
 ונחם עה: ככורוס ט: נדה
 ע: (ד) מנחוס ט: ויש
 שילי ר: אלה ט: ונחוס
 ע: (ג) ימחוס קד: מנחוס
 מה: ודק עב: ויבחוס קס:
 (ח) ביק עי: ומחוס עט:
 נכ: (ע) וירקס ז: (י) אלה
 (ג) ונדחוס יק: (ל) וילקחן
 לד: (ח) דק מה: (י) ויל
 כדק:

מוסף רע"י

[illegible]

אלה דרך חסרון של פירות הקצוץ
מיון ולאחר חשבה חזאי קצין לבור:
ים נהנה: על גב האינועבא. על
בוא לרץ. והלא למלה העין
ניתנו שם: גב האינועבא. גב היה
גבי למעלה מפני הגשמים: סטיו
כפול היה. האינועבא קצין
מקפת ובחור אחוה הקף עזר אחר:
מסור שכן מרובם. לחמי מודה
בשלה עשר בניסן שכל מי שיש
לו להוציא מודה ברליג מציאה בשלה
עשר: נפסולם בליגס. לבוקרו של
י"ד. לחמי מודה מ' חלות מ' מהן ממך
שנא' (ויקרא יז) על חלות לחם חמץ:

אין מציאין קדשים לבית הפסול.
אין מציאין קרבן ביום שנימעט
זמן ארבעה שבועה על תורה ונמאס
גא לרדי נותר ותודה נאכלת ליום
וזילה ואם יביאום ב"ד אינן נאכלות
של חמץ אלא עד שש שעות: וכולי
עלמא ב"ג מייבין להו. כל מי שעביו
תודה מבאה ב"גא לפי שלא ארבענה
למחר וכ"ש בפסח: ונפלוס בלינה
שאין להם אוכלין כל כך ומאוס
דפסולות ועומד' היו יתמין שם דאס
היו פסירות לא היו נותנין אותן שם
כדי לפוסלן בידים שמונחות שם עד
וזמן היעבור ונשרפות: פסירות פיו.
כלומר אפילו לא היה להן פסול גדול
כלינה שהן כבר לשריפה אפ"ה מאחר
שאין להם תקנה ליאכל ואפילו הן
עדיין טעונות עיבור לורה היצינ
להו החס. ויסי' דמי כגון אלא נשחט
עליהן הוצח ויין להן קדושת דמים
משהקדשו ואין להן היחר עד שיסחט
עליהן הוצח ויורק הדם לתמי תודה
אין קדושת קדושת מאכא
בשמיטת הוצח דכתיב בנמחות (מס' על)
חלות לחם חמץ קריב קרבנו על זבחי
מלמד שאין הלחם קדוש אלא בזביחת
התודה והאי קדוש קדושת הגוף
קאמר דהא מעשה שאמר הרי עלי'
לחודתי חל עליהם שם הקדש אבל
אין קדושות ליפסל בלינה ונעטלו
ואם נעמחו נפדין ויואלין לחולין עד
שיסחט הוצח עליהן וכשם שהוצח
קדשן כך בזריקת הדם יתורין הם
לאכלה כגשר התודה עממו דהואיל
ותליין בה הרי הוא כגוה חריקת
הדם מתרת קדשים דכתיב' ודם זבחין
יספך והדר והבשר תאכל: אין מביא
תודה אחרת. על אותו ופודין
אותו ויורק לחולין דלחם גלל תודה
ויין דהוקבע ויין פסול לאחריה אלא

וְהָיָה אַחֲרָי: וְאִין תּוֹרַה גָּלַל נֶחֱם. שִׁבְעָה
 שָׁלַח קִדְשׁוֹ לְגוֹפִין יָם לֹחַם פְּדִיּוֹן וְהִזְכִּיל
 וּמִפְסָדִין קִדְשִׁים: אֵלֶּה לְעוֹלָם שְׁנֵשֶׁת
 הַתָּקָה: וְכַגּוֹן שֶׁנֶּשֶׁךְ הָדָם. וּמִיבִי עֵדֶיךָ
 בֹּת לַעֲבֹד זֹרֶמְתָּ דַּחֲקָן בְּצִדֵּי גֻלְגִּיל
 יִשְׂרָאֵל מִיד דָּם וּבְנִעְלִים תַּעֲבֹד זֹרֶמְתָּ
 וּמִזְלִילִים בְּהִי וְיִשְׁבִּינִן לֵהוּ הַחֵם: כַּפָּא.
 קִדְשִׁים גּוֹפִין שָׁלַל לְפָדוֹת עוֹד: שְׁחֵטָה
 וְחַל וְחַל הַחֵלּוּ בִּי: מַעֲלִין. מַעֲלִין אֲחֵינוּ
 אֲפֹכֶי שְׁאִינוּ יִתָּר עַל שְׁחֵטָה הַשְּׁמִיָּה:
 בְּשִׁי כִבְשֵׁי שְׁלָמִים דְּמִכְבִּי (וְיִקְרָא כֵּן)
 הַשְּׁלָמִים וְהִצִּיף הִכְהִין אֲחֵינוּ עַל לֹחַם
 וּבִמְרִינֵן לֵהוּ מִלְחָמָה תּוֹרַה שְׁאִין
 אֵינוּ קִדְשׁ. וְאִינוּ יִתָּר בְּחִלְטֵה וְאִף
 אֵל עֵלֹ לְבַעֲלִים לֹחַם חֻבּוֹה וְתִמְנָא בְּפִרְקָא
 אֲחֵלִי כְּשֶׁלָּמִים עֲבַלְמָא אֲחֵל לֹחַם מִין
 אֲבוֹה. בְּזִ"ק בְּפִרְקָא מְרֻבּוֹה (ד' ע"ג):
 אֲחֵל לֵאשְׁתְּרוּי לֹא מִשְׁתַּרֵּי עַד חֲרִיק:

לר"י א"כ
י' דנחסר
סרוק לפי
בהמפקד

כדי חסרון. כשאין נחס
ב"מ בהמפקד (ד' מ.)
דקא פסיד לגמרי. שנא
הכא ממש: וכי להנציט

אבל יותר מכדי חסרונן
דין וכל שכן הכא דהא פסירי
אמר ר' יהודה שתי חלות
א קמיה דרב יהודה על גב
ל וכי להצניען הוא צריך תני
וטבא ^(א) אמר רחבא אמר ר'
בית סטיו כפול היה ^(ב) תניא נמי
בית סטיו כפול היה רבי יהודה
גית היתה נקראת סטיו לפני
זית וכו': אמרי פסולות אמר
מתוך שהיו מרובות נפסלות
^(ג) אין מביאין תודה בחג
חמץ שבה פשיט' אמר רב אדא
בא ^(ד) עסקין וקסבר ^(ה) אין
ם לבית הפסול וכולי עלמא
ר מייית להו ומתוך שהן
רוב הלאה מניחין ד' גיטין ומניחין

ות בלינה משום ר' ינאי אמר
ואלא אמאי קרי להו פסולות
עליהן הובח ונשחטש שאבד
זבח אחר ונשחטש דאמר ו
מה וכדרבה דאמר רבה ^א "אבד
לחם אחר אבדה תורה אין
נחרת מ"ט לחם גלל תורה ואין
חם וניפרקינהו ונפקינהו לחולין
שנשחט עליהן הובח ונשפך
כרבי דאמר רבי ^ב "שני דברים
אין זה בלא זה דתניא ^ג "כבשי
קדשין את הלחם אלא בשחיטה
שמן חורק דמן לשמן קדש הלחם
לשמן חורק דמן שלא לשמן לא
שחמן לשמן חורק דמן שלא
קדוש ואינו קדוש דברי רבי ר'
אומר לעולם אינו קדוש הלחם
לשמן ויורוק דמן לשמן אפי'
עזר ברכי שמעון הכא במאי
שנחקבל הדם בכוס ונשפך
סבר ליה כאבוב ^ד דאמר כל
כזוק דמי תנא משום רבי
כשירות היו כל זמן שמונחות
לין נישלה אחת מהן תולין לא
שורפין נישלו שתיהן התחילו
תניא אבא שאול אומר
שתי

דברים יקח תודה לאו	ואי קאמר
עיקר: ונפרקינהו. דכל זמן	שמן גרע
יש להם תקנה בך למה לא	לה וקשה
עליהם בזה. דשוב אין להם	מה מטמא
עליו עשונות שפלות וזלזול	מה ודוקא
(לקמן פ"ג.) כל שפלותו בגו	ימי חורבן
ואלא לבית השריפה ואפ"ה	נחוצה כגון
קאמרת דנשמיטה לחודה	:
חריקה הן ממזיין את ה	היו אותן
מעלה הלא ילקדש בגופו	אמר לעיל
שמי האדם של עפרת חורבן	האחרונה
ושמי כדשים בני שנה ולב	

שמי
הנכבדים תנופה לפני
ש. ליפסק ציונא ושלא יפדה עוד:
נצחמים שזנחו שלא לשמן כשירין אלל
סם זורק והבשר יאכל אינהו הוא דמ
שם שלמי נדבה עליהן מי יתירנו:
לחול עליו כל שם פסול קדשי קדשים

פ"ה בדך חסרונם של פירות וקשה
שכ"ג דלמך מוכרן ככ"ד ואור"י דמי
ממה שחקרין עולה למדש וקרי ככדי
וי יותר מכדי חסרון העולה לשנה דממך
ולאורח תשעה חלא
שם נחקרו יותר ד"ה
ככדי חסרון
מכדי חסרון

מִכּוֹחַ בְּבִי
לְגַמְרֵי: וְעוֹת
כו': תָּנִי ח
הָאֲצֻטָּמָה
עַל גַּג הָא
יְהוּדָה *ה' ו
הָכִי יֶרֶם הַב
אוֹמֵר אִיסְטָמ
פֶּסַח:
רַבִּי חֲנִינָא
בְּלוּיָה דְתַנְנָה
הַמְצוֹת מִפְּנֵי
בְּרַ אַהֲבָה ו
מִבִּיאֵן קֳדָשׁ
בְּשִׁלְשָׁה עֲדָ
לְגַמְרֵי:

שֶׁר רַבִּי יְהוּדָה לִפִּי
מוֹצֵק קֶרֶץ לִי ר':
יְהוּדָה אַחֲרֵיהּ פִּילֵין
פִּירִים יוֹזֵף לְחוֹלִין
דִּיעָה אַחֲרֵיהּ אוֹ לְחֵם
יוֹן נִרְאֵה כִּיּוֹן לְחֵם
לְהוֹדֵה אַחֲרֵיהּ דְּמִים
לְחֵם אַחֲרֵיהּ דְּמִי אֵלֶּה
מִנְחָה *כ' אֲמַר כְּהִנֵּה
חֲמִי מוֹדֵה וְעִיתֵמוֹ
מוֹדֵה אַחֲרֵיהּ וְאַעֲיֵב
פֶּרֶךְ פֶּרֶךְ
מִנְחָה מִנְחָה
קִיקֵינוּ צְבוֹשׁ פְּרוּטָה
לְחֵלל שׂוֹה מִמֶּה עַל
פֶּסַח לְהִקְדֵּשׁ כְּדִמְנוּחַ

נשחטו עֲלֵיהֶם הוֹבֵה.
בִּצְרָא דַּשְׁמָה הִדֵּר
כִּשְׁרוֹת הָיוּ דְּבִיב
כֹּחַ דְּכַמְרָא לְעִיל אִין
דְּהוֹסְמָא מִפְסְלוֹ
וְגַם נִפְסְלוּ בְּלִיָּה
שִׁפְךְ הַדָּם שֶׁהֵשֵׁט
בִּי מִינָהּ מִחוּץ שָׁן
בְּלִיָּה נִמְלָה לוֹ
דְּמַפְנֵי רִיבּוֹ שְׁלֵהן
הִלָּל מוֹחֲרִין לוֹרִים
מִינָהּ גּוֹפִיָּה מַשְׁנֵי
סֶה חֹסֵר רִבִּי מִינָהּ
הָיוּ מַפְנֵי שְׂחִי
מְדוּמִיתִין מַפְנֵי
אִי אֶפְסֵר שְׁלֵי יִשְׁכֵּךְ
מִהָּן וְהֵן נִפְסְלוֹת
שֶׁמִּמֵּהֶרֶן מַשְׁמַע
כּוֹסֵם הָיוּ מִצִּיחֵיהֶם
אֲשָׁמֵן וְנֹרֵךְ דִּמֵּן
אֲשָׁמֵן מִלָּהּ מוֹרֵךְ
אֲשָׁמֵן דְּהוּא הִדִּין
לְמַעַן לְשׁוֹן:

העומד לזר
אליעזר אמר
כל העם או
אובלין ולא
כולן שורפ
במחנות
(מנחות)
איכא מאן דאמר
למימר
מפס
פדיונו
דאלי"כ
אכתי
לפסקיהו:

לירק בורוק דמי.
דמן שאל לשמן ימא נמי מרוק דמי ו
שמעון לאזוי קדוש ו"ל כיון שעקרן
גילה מלחם ללא היו מרוק בשעת
והנסים (מנחת קב.) אמר פיגל בור
לר"ש משום דכל העומד לירוק מרוק
לשלא לשמו ו"ל לדגגיה גופיה דזנח
ויקא אכל לגבי דברים המתקדשים עם
חמי מרוק בשעשה הורחה שלא בזה
בזה

וא"ת מאחר דכשירות היו אמאי מ
שעת איסור וי"ל דהיינו ט' (כרשב"ג)
לחמש ולחמי תודה כתרומה והיו נוטלי
בסוף חמש וכן משמע בירושלמי:

עצמן מותרין דקיימא לן [ונחם ג.] כל
כבשי עזרת ששחטן שלא לשמן
עליהן דהא לא עלו לשם חובה א
שאינו מחוסר אלא זריקה: כורוק דמי:

צח א מ"י פ"ה מה' י
י"ח המורה פ"ה א'
צ"ב ב ג מ"י פ"ה מה' י
מורה ה"י י'
ד תמ"י פ"ו מה' פסול י
המקדשין פ"ה מה' י'
ק ה מ"י פ"ב מהמלכות י
פסול המקדשין ה"י י'
י"א:

קא ו' מ' פון עס סאלט
מ' זיגן
ק' ז' (מ' פון עס ה')
י' ופ' ו' ה' סאלט
מוסלען ז' ד' :

רבינו חננאל
בכ"י חסרן, אבל ר' יצחק
מכ"י חסרן, אפילו ר' יצחק
מדרד שטיינבוך, אונזן, וכל
שאר בספסא חסרן, וסבא
ישאן יסדרו למכר, וסבא
פרשטערן בנתי' במקומו
באר היטב, כ"ג, ועד
אמר ר' יודתה שני חלות
ש' תורה פסולות כ"ו,
תאני תנא על גב האצטבא,
אמר ליה ר' יודתה זכר
האצטבא הוא וצ"ח
שמיטתן כחון הבית, תנא
על גב האצטבא ס' ד' ר' חננאל

מִיִּשְׁקֵי עֵלְיוֹן, לִמּוֹת
פְּסוּלֹת, מִמֵּי שִׁשׁ עֲשָׂרָה
שֶׁל הוֹדָה חֶמֶץ, לִפְנֵיךְ אֵין
מִבְּרָאן הוֹדָה כְּכֹחַ הַצִּוּוֹת,
וְאִפְּלוּ יִבְרָאֵיכֶם עֲשֶׂי אֵין
מִבְּרָאן, שִׁכּוֹן שָׂאן
הַהוֹדָה נִגְלַת אֵל אֵלֹים
וְלִילֵה, וְכִרְבִּיבָעָה עֲשֶׂי אֵין
מִזוֹר אֲבֵלן אִפְּלוּ כֵן
בְּיוֹם כָּלוּ, אֵין מִבְּרָאן
אִתָּה לְנַחֲתִילָה לְהַפְסֵל,
אִתָּה קִרְבִּימֵן מִבְּרָאן
הַפְסֵל שִׁיב שְׁלֵשָׁה עֲשֶׂי,
וּמִפְּנֵי בָּרוּךְ בֹּאוֹת עֲשֶׂי,
הִיו נִתְּרוֹת וְנִפְסוּלֹת, וְהֵא
רֵי יֵצֵא דֹאמֵר כְּשֶׁרוֹת וְהֵא
נִתְּרוֹ, אִיִּקְוִנָא וְשִׁשְׁתֵּי
עֲלֵיוֹן הִנֵּה וְעִוְיֵין אֵין
נִתָּה, וְדִבְרֵי דֹאמֵר
שֶׁיִּבְרָאֵי הַמְּתוּרִין, וְהֵן
שִׁשְׁתֵּי הוֹרִיקָה שְׁתֵּמִתִּין
הַלְבִּים לְמוֹבֵחַ וְהִבְשֵׁר
לְאִילֵה, מִגּוֹרָלִין וְהֵא בְּלֵא
וְהֵ, לְמִלִּיר מִקְרִינָא הָאֵחָד
אֵין בְּרִירוֹ וְהִנֵּהנָה מִמֵּי
כְּתוּבָה מִי הַקְרִישׁ שִׁיבִי
קִרְבֵּן עֲשִׂילָה, וְהֵא אֵין
דְּרִוּטֵי אֲבֵל כְּשֶׁר עֲשֶׂי
מִקְרִישׁ שְׁחֵי הַלְחֵם אֵין
בְּשִׁחִישָׁה, יִצֵּר שִׁחֵן
לְשֵׁן וְהוּר דֵּין לְשֵׁן

הלחם קדוש
שלא לשמן חזק דמן
לא לשמן חזק דמן
שחטן לשמן חזק דמן
שלא לשמן חזק דמן
ואינו חזק דמן רב
אלעזר בר שמוען אמר
לעולם אינו קדוש עד
שחטנו לשמן חזק דמן

כל העומד
וא"ת זר
רבי אלעזר ב"ר
מנחש דין
דבפרק המנחות
טומאת אוכלים
לחלק ק"ט פירגו
אע"ג דינן ל
לחם ל

כשירות ה
ע
(ד' יא:) פרומה

קדושים חלל
על פי שהכנסי
שמי דביה (ד)
דכנשים אין ש
העומד ליזרוק.